

I

‘Nee! Niet weer, papa!’ Stampvoetend loop ik door de kajuit. De vloerplanken protesteren krakend tegen het geweld.

Mijn vader kijkt me schuld bewust aan. ‘De klus hier is bijna klaar, Loïs. Echt, als ik iets in de buurt had kunnen vinden, had ik het gelijk gedaan.’

Ik weet het, zo gaat het immers al jaren. Maar ik baal er zo enorm van. Zeker nu ik eens een keer op een school zit waar ik het een beetje naar mijn zin heb.

‘Wanneer?’ vraag ik kortaf.

Hij draait met zijn ruwe vinger over de rand van zijn koffiemok. Het duurt even voordat hij antwoord geeft. En dat is geen goed teken.

‘Over acht dagen’, zegt hij dan.

Ik ontplof. ‘Acht dagen! Waarom zo snel? Er komt een toetsweek aan, en de nieuwe school ... hoe kan ik nou op zo’n korte termijn gaan kennismaken en ...’ Ik ben zo gefrustreerd dat ik gewoon niet meer uit mijn woorden kom.

‘Ik heb hier nog drie dagen nodig om het werk af te ronden’, zegt vader zacht. ‘De nieuwe klant wil dat ik uiterlijk dinsdag over een week begin.’ Hij kijkt me niet aan. Ik merk best dat hij het ook graag anders had gewild, maar dat kan me op dit moment niks schelen. Ik wil nu gewoon even geen begrip tonen. Het enige wat ik wil is dat we hier in de haven blijven liggen, zodat ik op deze school kan blijven.

‘Ik zal morgen naar school bellen om te zeggen dat je volgende week voor het laatst bent.’

‘Dat kan ik ze zelf ook wel vertellen!’ snauw ik. ‘Ik ben al bijna zestien, hoor.’

Ik zie dat ik hem pijn doe met mijn harde woorden, en even schaam ik me. Maar dat gevoel stop ik snel weg.

‘En voor hoelang is die nieuwe klus? Een maandje of zo? Kan ik niet met het ov naar deze school blijven gaan?’

Vader schudt zijn hoofd. ‘Het gaat om een flinke verbouwing van een jacht. En het is te ver weg.’

‘Te ver weg? Waar gaan we helemaal naartoe dan?’

Vader noemt een plaatsnaam die mij helemaal niets zegt.

‘Nooit van gehoord. Waar ligt dat nou weer?’

Vader staat op en loopt naar de achterwand van de kajuit, waar een kaart van Nederland hangt. Als ik zie waar hij zijn vinger houdt, vlamt mijn boosheid weer op.

‘Papa! Dat is in the middle of nowhere! Zit ik eindelijk eens op een toffe school in de stad met allemaal coole gasten, en dan moet ik halsoverkop naar zo’n achterlijk plattelandsschooltje!’

Vader zucht. ‘Loïs, toe ...’

Maar ik ben te boos om nog langer te blijven luisteren. Nijdig loop ik naar buiten, naar de voorplecht, en plof op het dek neer.

Hier zit ik graag, hoog boven het water, met mijn rug tegen de voet van de mast. Ik staar in het donker van de haven. Het is een heldere avond, de maan weerspiegelt helderwit in het water.

Na een tijdje maakt mijn boosheid langzaam plaats voor een

ander gevoel. Het bekende gevoel dat mijn leven al zolang bepaalt. Ik wrijf met de rug van mijn hand over mijn ogen. Nee, niet aan toegeven nu. Ik moet plannen maken. Mijn leven gaat voor de zoveelste keer op de schop. Weer een nieuwe school, nieuwe mensen, nieuwe docenten. Ik zucht. Hoe zal het dit keer gaan? Deze school was meegevallen. Zeker als ik hem vergelijk met de school hiervoor, waar ik om een of andere vage reden het slachtoffer was geworden van een groep pestkoppen. Gelukkig was dat maar een tussendoorklusje geweest voor vader, en kon ik daar na anderhalve maand alweer weg. Ik vis mijn mobiel uit m'n zak en lees de laatste berichten op de groepsapp van mijn klas. Hoewel ik niet echt populair ben, had ik toch het gevoel dat ik in deze klas een beetje mezelf kon zijn. Het is een echte stadsschool, met flink wat allochtone leerlingen. En eerlijk gezegd bevalt me dat prima. Hier word ik tenminste niet gelijk als buitenbeentje gezien. Maar toch ... ook hier tel ik eigenlijk nauwelijks mee. Zouden ze me missen, als ik straks opeens weg ben?

Ik ben een nobody. Klasvulling. Meer niet. Ik ben allang gestopt te proberen echte vriendschappen aan te gaan. Pure energieverpilling. Want als ik dan na maanden investeren iets van een vriendschap had opgebouwd, kwam vader prompt met de mededeling dat we weer gingen verkassen.

Ik sta op en strek mijn stijve benen. Op die nieuwe school wil ik het echt anders gaan aanpakken. Maar hoe? Ik heb nog geen idee.